

Kinh Tăng Chi | Chương Năm pháp | Phẩm Bà-La-Môn (tt) | Sư Giác Nguyên giảng 10/12/2018

Có một bài kinh trong [Tăng Chi] số 39, kinh Kāraṇapāli. Ông Kāraṇapāli này là thợ cả của đám thợ, làm cung điện cho hoàng gia Licchavi. Tại Vesali có một nhân vật tên là Pingiyani, đã nổi tiếng là một vị thánh cư sĩ.

Mỗi sáng, ông Pingiyani này, một vị thánh cư sĩ, đem hoa tươi đến cúng dường giường của Thế Tôn, xong rồi mới đi về. Mỗi sáng đều như vậy.

Ông thợ cả của hoàng gia, một buổi sáng nhìn thấy ông Pingiyani đi trên đường, mới hỏi: "Ông đi đâu vậy?" Ông kia trả lời: "Tôi đi từ chỗ Đức Phật về."

Ông thợ cả mới hỏi: "Ngài thế nào, kể về xem được không?"

Ông kia trả lời, ông nói: "Cỡ như tôi thì không đủ tư cách để tán thán ngài đâu. Cỡ như tôi không đủ tư cách. Tôi chỉ có thể nói vắn tắt về ngài như thế này: trong số những người được tán thán, những người nổi tiếng thường xuyên được tán thán, thì những người đó quay về tán thán Đức Phật. Có nghĩa là người nổi tiếng trong số những người nổi tiếng."

Đại khái vắn tắt như vậy, ông chỉ nói nội dung như vậy. Ông nói rằng ai mà đến nghe pháp từ Thế Tôn rồi thì không thể đến nghe ở một chỗ khác được nữa. Tức là ai đã đến nghe được pháp từ Thế Tôn rồi thì không thể nghe chỗ khác được nữa.

Ông nói rằng giống như một người bị khát nước mà đến được một hồ nước để giải khát, thì cái mệt mỏi khát nước sẽ chấm dứt. Ông nói rằng Thế Tôn là người có thể giúp cho người ta lắng dịu tâm tư. Những vị khác thì mình có thể nghe đến mình thỏa mãn các tri thức thôi, nhưng đến với Thế Tôn, tự mình đến tự mình có thể được trợ giúp, được an lạc.

Ông Kāraṇapāli mới nói: "Ông Pingiyani không phải là nhân vật tầm thường, mà khi tán thán như vậy đó, có nghĩa đó là sự thật."

Bản thân ông cũng là người Phật tử. Ông chấp tay đánh lễ về hướng Đức Phật và nói rằng kể từ bây giờ cho đến ngày con chết, con xin được trở thành người Phật tử, có sự chứng minh của ông Pingiyani này, và cảm niệm Đức Phật.

Bài kinh này mình đọc sơ qua trên mặt giấy thì thấy chỉ là một cuộc trò chuyện, cũng không có gì đặc biệt, một cuộc trò chuyện giữa hai người cư sĩ có niềm tin Đức Phật. Nhưng cái sâu của bài kinh này là gì?

Phía sau của bài kinh này là nói rằng mỗi người có mặt trong cuộc đời này với nhiều thứ hành trang khác nhau: thiện và ác, phước và tội, buồn vui. Mỗi người trong đời này, chúng ta đều gồng gánh trên đôi vai tử sinh của mình hai thứ hành trang: hành trang về cõi lành và hành trang về cõi dữ.

Đồng thời, những nẻo đường ta đi trong cuộc sống cũng vậy, có lúc chúng ta bước lên con đường về cõi lành, mà cũng có lúc chúng ta đi trên con đường sa đọa. Và những người chúng ta gặp trên đường, cũng có lúc chúng ta gặp người lành, có lúc chúng ta gặp người xấu.

Như vậy thì ở đây chúng ta có ba thứ hành trang. Có ba thứ: một là hành trang là

người làm. Và có lúc chúng ta gặp người xấu như vậy. Ở đây chúng ta có ba thứ hành trang. Thứ nhất là hành trang là tư lương nằm trong đáy lòng của mình, có thiện có ác. Thứ hai là cái con đường mà mình đi trong cõi luân hồi, có lúc sinh ra trong một cái môi trường, điều kiện, hoàn cảnh mà chỉ thuận tiện cho chuyện làm ác, sống ác, nhưng mà cũng có lúc chúng ta sinh ra trong một môi trường thuận tiện cho việc thiện. Rồi cái thứ ba là những người mà mình gặp trong các nẻo tử sinh, có lúc chúng ta gặp người lành, có lúc chúng ta gặp người xấu.

Cho nên nếu mà cái tánh tâm của cái ông Kālī Nepali này mà chẳng may không gặp phải người xấu thì không có cái cuộc thử gặp mặt đẹp như thế này. Cho nên cái tình huống này tình người ở trong đây cũng y chang như vậy. Chúng ta cũng có ba điều kiện: một bên là tư cách bản thân, thứ hai là môi trường điều kiện sống, và thứ ba là những người mà chúng ta gặp gỡ trên đường đời, trên cái nẻo sinh tử luân hồi.

Cái điều quan trọng đó là, thứ nhất chúng ta có gặp được nhiều các điều kiện thích hợp để mình tiếp nhận Phật pháp hay không. Thứ hai, điều kiện đó chỉ là cái bên ngoài tới quý vị, nhưng mà cái bên trong đó liệu mình có sẵn sàng để mà đón nhận những cái điều kiện, những hoàn cảnh khách quan ấy hay không. Đó là chuyện của mình.

Hôm nay chúng ta có điều kiện học đạo, chúng ta có điều kiện gặp gỡ mình sư thiện hữu. Đó là một cái điều kiện rất tốt, đó là cái may cho mình. Nhưng mà liệu cái khả năng đón nhận của chúng ta nó được bao nhiêu trở lại là một chuyện khác. Mình biết đạo, biết pháp, biết giáo lý, biết thiền viện tùm lum, mỗi năm thì cũng có đi hành hương, cũng đi thu tiền tùm lum hết trơn. Nhưng mà khi quay về với cái đời sống cá nhân ở gia đình, trở về với cơm gạo áo tiền, trở về với cái mái ấm gia đình vợ chồng con cái cha mẹ, liệu khi đó chúng ta có còn một cái chỗ trống nào trong tâm khảm để mà đón Phật pháp vào lòng không.

Đến một ngày nào đó chúng ta gặp được ai đó, chúng ta nghe được một câu nói nào đó, chúng ta đọc được một trang sách trên kênh nào đó, thì mình mới có thể mở cái lòng mình ra để mà nghe. Chứ không phải là mình là Phật tử, mình có cái pháp danh rồi, mình lâu lâu đi chùa làm phước cho mẹ là đủ. Chưa đâu. Mà mình phải tự tâm niệm rằng tôi luôn luôn trong một cái tình trạng sẵn sàng mở lòng ra trước những mình sư thiện hữu, và luôn luôn có khả năng cảnh giác phòng vệ trước những người bạn xấu, trước những cái môi trường xấu.

Chứ còn mà đi trong nẻo tử sinh đăng đẳng vô cùng tận thì chúng ta có nhiều các điều kiện để làm mất tâm, làm bậy lăm. Mới bị, và cái cơ hội gặp người lành quen

không phải là dễ. Và khi gặp, liệu chúng ta có đủ cái khả năng để đón nhận một cách đúng mức. Nội dung bài kinh là như vậy đó.

Cái nội dung thứ hai, cái bài kinh tiếp theo đó là kinh 195, cũng là ông Tin-na-mê, cũng đàn ông này. Một ngày kia vợ chồng đi đến khu Đại Lâm, là cái chỗ mà Phật còn đang ngụ. Tại vì sao? Mỗi lần đi về thì ngày thường ghé qua đêm ở đây, đó là rừng lớn mà cũng gọi là Kūṭāgāra-sālā, ở giữa đường Vesālī và Vương Xá.

Thì ông tiên nghĩ, à, ông mình mà mình mới vừa nhắc tới trong kinh 194, đến nha. Thời kinh 195 này, ông nhìn thấy một nhóm đông hoàng tộc 500 người đang đi đến hầu Phật, trên người quần áo lụa màu sắc đủ thứ. Ông nhìn thấy hình ảnh đó, quay qua thưa với Đức Phật, ông nói:

đi đến hầu Phật. Trả lời thôi, quần áo lụa màu sắc đủ thứ. Ít ông nhìn thấy hình ảnh đó, Kiều Mai thưa với Đức Phật, tập nói: con nhìn thấy được tự nhiên cũng có một cái ý tưởng, xin Thế Tôn cho phép con được nói. Hãy nói đi, chắc chắn là suy nghĩ ở bên với anh đi, là suy nghĩ là bệnh đi, bây giờ đi nói. Và các nhà điều cũng có ý nghĩa, có lợi ích, cứ nói đi.

Thì ông mới đọc trên một cái bài kệ, những bài kệ này chúng tôi có thuộc. Tại sao chúng tôi học, thần kinh nghiệm làm gì, vì một chút tò mò thôi. Trong nước này có ai ghi nhanh giùm tôi cái bài kinh này. Tại sao chúng tôi nói chúng tôi học, thật sự tò mò, bởi vì bài kinh này nó là cái bài kệ mà gọi là bài ca này là do ngài Mahā Cundī tâm đắc.

Các bé nghe thẳng, tất cả với tùm lum, em biết không. Ngài Mahā Kassapa dạy hai kỹ sư đệ tử Chu Lấp, ngài Mahā Kassapa dạy cho. Sứ Nghệ nghề nghề đặc quả la-hán rồi, rồi cái người em gầy đi xuất gia thì ngày thấy nhẹ nhẹ chậm quá đi, ngày này thôi giờ em gái em học với bài ca này, là bài cái này có nội dung lấy thành nhóm gì hết.

Người ta đưa màn ra cô có bằng sứ dạng thân nghĩa đó, mà do cái tiền nghiệp tới là ngày Chu lập mình thấy cá coi như là nghề kẻ tu 100 ngàn đại kiếp, cho thời gian

tương đương với ngài A Nan nay, ngài Ca Diếp để chơi được đâu. Nhưng mình đời Phật Ca Diếp tiền bị này là người ta thông minh này, có một cái nghiệp xấu, đó là thấy một tôi bị suy già mà học kinh chậm, tìm đây này buôn cả lời giấu cột, chúng như là giữ cờ chê bai xem thường, nhẹ đùa nghịch nhẹ.

Em do cái nghiệp với cho nên nó lại gặp Phật, rồi đừng quên tháng chúng sống vậy đó. Mà bản thân là 100.000 chiếc ung thư pháp làm đẹp với nó. Mà vô cái tiền nghiệp tới khiến trí nhớ rồi là dưới mức trung bình, bằng cách thâm, chỉ có cái bài kệ nó mà học 4 tháng cờ không xong, rồi cuối cùng này mới biết rồi cái gì này để biết rồi.

Chúng lúc ban ngày mấy mấy cái rồi đó, coi em điên quần tục đi trước, bây giờ kinh điển không có thuộc về em, lấy gì em thu. Nó không có giống như mình này nay rồi, cứ nghĩ là vô chùa đánh với nhảy, mà bị nào mà phải ngắm, mình đọc không nổi mà được chuyển phát hành này, nó ngày nay có cái mạnh đó, thấy không nổi, nó bắt đầu bắt đầu tự nhiên cái mặt lại, nó bây giờ tôi thấy học viên cho nhiều, bây giờ tôi tập trung khá thẳng thôi.

Nhưng mà Đức Phật đã nói gì đâu, không vậy thành Đức Phật là anh phải học để anh mới biết đâu, chứ một tiền xe mà không thuộc nhớ lấy gì mà diện dưới đây. Cho nên nó là lên em đang còn tục tôi chửi anh, tu dưới này cũng mệt mỏi quá, nói chuyện già nó bị tiêu rồi.

Tại sao nó đi, nó sự hỗ trợ của Đức Phật, cái điện này chứng A-la-hán và trở thành vị đệ nhất tiêu hóa, không có nghĩa là có khả năng biến hiện nhiều người thành một người và một người nguy hiểm. Thật ra nhiều người khả năng này, nhiều vị A-la-hán làm được, nhưng mà ngài được xem là đệ nhất tài bởi vì bé bị khác thì chỉ có khả năng quá vậy ra 1.000 người 2.000 người, mà trong cùng một tư thế sinh hoạt. Mà riêng nghề gì không ngày có thể trong vòng trái bắp cải biến nghĩ ra nhiều ngàn người, mà mỗi người tốt bụng các tư thế sinh hoạt khác nhau hết.

Cái cái điều mà thu cánh của ngày đó nha, tiết bạn kể này được xem mà nổi tiếng là bởi vì các bài kệ này đáng để 97 kết. Bài kệ mà ngày mắt em anh có cá ngày chai cho xin đề

này được xem là nổi tiếng bởi vì các bài kệ này đáng để kết bài.

Kệ mà ngày mắt em anh có cá, ngày chai cho xin đề các bạn mà số 4 thắng cảnh của tôi, từ từ vị trí nhớ kém bị kẻ trắng tay kinh, bài ca này cũng có gì đó nó hơi khó, phải không ta. Thế là tên người có học cái này cũng bình thường, cũng bình thường, nhưng mà nhớ cái nghiệp, cái vô cái nghiệp những người sẵn có.

Để tôi cũng nói luôn chuyện hay máy tính chút, đó là cái với bốn thì khen, tức ngày 227 bị heo lạ, tứ khó học vô cùng, học lâu lâu quên, nhiên cũng có những đặc biệt. Nhưng mà kinh nghiệm bản thân chúng tôi và những cái vị nữa là chạm vào cái với bốn thì sao đều phải nhìn nhận giống nhau, đó là nó khóa học vô cùng nhóm. Nhưng bắt tông mà có phải câu làm lính sợ đi ải mà làm sai sẽ làm nghiêng cái chú là nhiều, khó học vô cùng. Mà đã gì cái chú Lăng Nghiêm là đi học chẳng hạn, thì khác mà đọc cái bảng phiên âm vị đề ra Ê Mèo vô gì đó, mà coi như đó là có khó học lắm nha, mất công nó thì làm đến là lên bây giờ đi sai đi ải mà làm sai sẽ Lăng Nghiêm thùng.

Bên năm tông mình thì mình tấn cái với bốn thì keo đầy hai trăm mấy giờ thì cụt ngộ, không có nhiều, nó bạn biết ra vẫn chừng một cuốn vở trăm gian của học sinh, cũng cây học sinh thôi chứ có nhiều, nhưng mà kỳ lắm, cứ học tù quên ngọc lụa mà không có nước ta. Cái kinh cầu an cầu siêu là học vô tình đi rất nhiều rồi, chẻ tre tuyến tự đi ra. Nhưng chuyện với cái với bất kỳ cục nhãn lộn nó lạ nha.

Thì cái bàn cái này là như vậy. Bà Kingdom 95 này là kể lại, kể lại cho tao nghe một cái chuyện nhỏ, đó là ông nào muốn nhìn thấy cái hình ảnh là mấy trăm người đang lễ bái Đức Phật, thì anh xin phép ngày đó đọc lại, em đọc lại được cái bài cây rất nổi tiếng này. Mẹ kể có nội dung là lễ Phật đàn kia đã xa hình ảnh chỉ cho Đức Phật đó

nhớ nha, ăn gì đã sát ở đây nên làm chỉ với Phật rồi, bây giờ đến là nhân như đó, thì khi mục đọc bài kẻ đó thì mấy cái người kia hậu, anh nghĩ quá mấy tặng giọng 500.

Cái lấy cái sẵn đây tôi nói luôn, cái trang phục của người ăn thể đó giống y chang như đang bụng cá nhân dân gì một cái người xưa, hỏi cây cái xà bông quá, họ nói mà đem vừa, nếu nó còn mới còn đem giặt sạch thì nên cúng vào sư phạm chưa, có thể may chỉnh chỉnh sơ sơ là mặc được, hãy nói cho nó biết, rồi nó bị ngạc nhiên trước mãi. Như ngày nay mà cứ bị đang mặc cái áo đầm, nó mặc cái quần jean, đều có gì phát tâm có gì, anh cũng trông sư không, em cứ làm cái gì nha, em nghe anh không nói làm cái gì mà bác cái gì thắc mắc thì ngủ sao kỳ ta, sao tự nhiên cái đem y phục người đời, nên tặng những cái đám này tặng với ông kia, động viên đem cúng cho chị vật làm sao là bị đang cụ thời xưa gì đó.

Anh nghĩ mãi thôi, vợ ngoài đời nó đánh khác rồi, cũng sư quần khác diễn viên cái mà quá nhiều, khi được nếu mà nó lỡ như anh ấy màu màu sai được cái như màu xanh màu đi nhớ màu tím thì khẩu, nhưng mà nếu nó là màu trắng là cái màu vàng nhạt nhạt màu hồng hồng mà có thể chỉnh được, thì mọi người cư sĩ tháo ra rồi cúng cho vị sức ra. Cho nên các vị còn nhớ cái chuyện mười hai vợ chồng có cái khổ rồi cứ do dự do dự muốn cúng giao Phật, mình cứ tiếc, không phải tiếc nhưng mà con cái suy nghĩ và biết nên cúng hay không, biết luôn biến chuyển đó không ta đã quên sắp tới. Hát cái gì đẹp làm gì ta, em lấy giờ tôi đang mấy giờ tôi đang đi nè, mình kêu gọi là có tiền viện đó thì chống bán phá đủ điều gửi thư riêng chúng.

Giờ tôi đang đi nè. Mình kêu gọi là có tiền viện đó, thì chống phá đủ điều, gửi thư riêng cho chúng tôi, gửi lại Chánh Giang, giống Pháp Hoa Kỳ vậy. Sao vậy? Đề nghị đẹp đi, nó đừng có làm. Bây giờ đã có cái chùa của Thiện Ngọc, chùa Nha Trang, bây giờ bà con qua đó là tu, hai cái chùa đó đủ rồi. Điều kiện sinh hoạt, cái biên, quan trọng mình tu, vì sao cũng được mà chống phá đủ đi.

Rồi hết mà tôi, chùa Phật tông mấy cái chùa mà cúng bái cơm thì mọc như nấm sau mưa, mà mình có thiện chí thì con nhớ giặt cho may chết. Thì bây giờ còn nhớ không,

em còn nhớ vụ này không? Chồng dân tắm mì đó, có nghĩa là nếu bây giờ mà mình, nó lấy cái y phục của mình, thì nay mình cắt kể và đem cúng chung. Chứ mà kiểu gì nha. Nhưng mà thời xưa với những đồ xưa, cái tắm xà bông hoa mà đây muốn em cũng xài được nha. Coi kinh mà không có hình chú thích mẹ là nó rối lắm. Thì cái nám này mới đem 500 cái biến lải nó lại lên mạng không.

Rồi nhanh nói chuyện đó. Đức Phật ngài dạy chơi cái đám này nè. Nghe nói lên, trên đời này có năm cái hạng người dự báo rất là khó tìm. Cái này chúng ta học rồi, mình chỉ điểm nhẹ mà thôi nha em.

Cái được gặp thứ nhất, đó là chư Phật Chánh Đẳng Giác. Cái sự ra đời của các Ngài phải nói là vô cùng và vô cùng quý hiếm, hiếm hoi, hãn hữu nha em.

Thứ hai là cái người có khả năng hiểu được cái chánh pháp của chư Phật đủ sâu, đủ rộng, đủ trong sáng. Được cái hiểu thì không phải dễ, rất là khó tìm được người đó.

Thứ ba là cái người hiểu được chánh pháp của chư Phật thì rất là khó. Cái này mà nói ra bà con không thấy ngán. Tin tôi đi, lạnh mình. Tại sao với người hiểu được là khó, là bởi vì mình nhiều lắm là mình chỉ hiểu tầm tầm đấy, làm lạnh lạnh dữ để mà trốn khổ tìm vui, để đừng bị đọa, để được sanh về nhân thiên, chỉ biết cái đó thôi. Chứ còn nếu mà nói sâu nữa, nó có nhiều người gọi là bể đầu một chữ.

Bữa nào, thí dụ như người chưa biết đạo thì chỉ biết có ăn vui, thiện ác không quan trọng. Rồi nữa, bước thứ hai biết đạo, lá nhát hành thiện nhưng mà để trốn khổ tìm vui, cái mà mình hiểu. Cái thứ ba quay lại chung rồi, tiếp tục lấn át hành thiện nhưng không phải để trốn khổ tìm vui, mà làm tiếp tục hành thiện nhưng không còn thiện ác buồn vui dựa trên các bạn. Các bước thứ ba này là nói chuyện với mày, nghĩ tu là để sung sướng, với nó đâu mà tôi đã không còn tại sanh nữa.

Thì cái người mà hiểu được cái chỗ này cũng có nhiều lắm luôn, nhiều tiền thì kén, thì nghe nó không, bắt chước nói theo như mình. Không, đáy lòng của mình, mình cũng chưa có thấy ngán sợ sanh tử. Em, tôi nói không biết là bao nhiêu lần, tôi nói

biết bao nhiêu lần. Mình mà nói mình sợ sanh tử, chẳng qua là tại mình sợ khổ thôi nha. Mình sợ khổ, thí dụ như mình sợ cái cảnh mà sanh ly tử biệt, nói với dĩ an khác có dụ bệnh không có thuốc men, những người không có ở nhà ở, rồi mình sợ cái cảnh mà có như chiến tranh, thiên tai, nhân quả, sa đọa bốn đường. Nói chung mình sợ khổ, mình ở quá, mình cầu giải thoát.

Chứ nếu mà bây giờ quý vị đời đời không chết được, sống sướng như tiên, bay tung tăng khắp vô lượng vũ trụ, bên cạnh cái người mình thương, có được cái thứ mình thích, thì tôi hỏi trong dung này có ai mà thấy chán sanh tử nữa, muốn đi nữa không? Phải để quý vị biết thì nói không có còn nghe. Mà có hiểu gì vậy, sao vấn đề đó làm, có hiểu hay không? Bởi vì trong kinh nó khổ.

Ý vị biết thì nói, không có còn nghe. Mà có hiểu gì vậy, sao vấn đề đó làm có hiểu hay không?

Bởi vì trong kinh nói khổ có 3. Cái khổ có nghĩa là sự khó chịu của thân tâm. Cái thứ hai là ngoại khổ, là kiến mới của hạnh phúc của người. Cái khổ thứ ba, cái khổ khó thấy nhất, đó chính là sự có mặt trên đời này đã là khổ. Dầu anh là lập, con chó, con heo, là Thành Ô sướng, miễn là có mặt là khổ. Bởi vì sao? Vì sự có mặt của mình lệ thuộc vô số điều kiện để mình mới có được cái này cái kia.

Cho nên cái người mà đại trí là nhìn thấy có sự có mặt là đã nản, còn thông thường người ta chỉ sợ khổ khi nào người ta bị đổ máu rơi lệ, người ta mới bắt đầu ngán trên máy xay sinh tử. Nhớ nha.

Cho nên đây là lý do vì đâu mà Phật ra đời. Phật ra đời luôn sẽ khiến thôi. Tôi có khả năng trình bày diễn giảng lời Phật là một sự hiếm hoi. Mà cái người nghe được lời Phật cũng là một sự hiếm hoi. Cái thứ tư là hiểu được rồi mà có hành trì hay không, nói lại là sự hiếm hoi. Và cuối cùng tới là cái người mà biết ơn lời trả ơn thì cái người đó rất khó tìm ở đời. Cái này tôi nói không biết là bao nhiêu lần.

Thí dụ như bây giờ ai cho mình cái gì đó về vật chất thì mình còn bàn hơn với bạn bè. Cái cảnh thân nó cho mượn hồ, nghe đâu xù luôn thế giới. Nhưng bây giờ mình lại như vậy, mình toàn là cầu Phước, chỉ có ai chịu nhớ rằng nếu không có Phật nữa thì mình đã đi lâu rồi. Mình biết ở đâu mình tới đây, mình sẽ đi về đâu, bây giờ mình phải làm gì. Có thật vì ai mà cho mình biết chuyện đó. Mình lại phải không chỉ đơn giản là cầu Phước, mình lại và trả ơn mà Ngài đã để lại cho mình.

Vì mình nè, chắc nó vì ai? Vì mình mà Ngài đã phải trải qua vô lượng kiếp máu lệ tiền yên trong ba cõi sáu đường để mà có những thành viên thành Phật. Đâu phải dễ. Được biến bé chơi sớm chiều, từ xuống đèn rồi kết quả trở thành Cha làm bạn khỏi, không có nha. Mà máu me, máu lệ tiền yên trong mấy chục a tăng kỳ, bao nhiêu trăm ngàn đại kiếp mới là thành Phật.

Mình thử sao? Thành rồi cũng mỗi ngày ôm bát đi xin, trên cơ hội trúng. Nhớ thương không, nó chửi banh xác. Các vị đừng có thấy khác đó. Vụ đó lên chỗ đó đang ở chính quyền, hiểu được như vậy. Cho nên Ngài tuyên chánh pháp đó mới dôi, là băng rừng nước bụi hi sinh mạng sống nhưng để mình rước kinh Phật về tàu. Nếu mà mình truyền đạo chinh đồn, là phương pháp truyền nguyên chánh pháp, hiểu được điều đó. Cho nên bao nhiêu người đã rơi lệ đổ máu để làm cái chuyện hoằng truyền chánh pháp, trước là báo ơn Phật, sau là vừa là tế độ chúng sanh, nghe được cũng để đền ân như vậy và mở ra con đường giải thoát cho mình khỏi tù mù.

Nói chỉ hỏi vậy thôi, mình trên đời có những quý vị như Ngài Huyền Trang, như Ngài Minh Châu. Ngày nay đi chăm cha đâu phải. Có những người mà hiểu được một phần nào lời Phật thì phải là người ơn nghĩa từng từng. Công nghệ sĩ đó là nói về anh thật nhân. Rồi anh có chết thì ta cho mình cái gì để mình ăn mặc quần xà mình mới nhớ. Nếu còn có gì mơ hồ nó có nhớ, mà nói vậy thôi chứ còn dễ quên. Dễ quên, nói gì nói gì giúp tôi thì tôi mang, nhưng mà cái chuyện lý do đã quên với nó.

Về cái gì quý vị giúp tôi là khó, nhưng nói chuyện mà quên cái gì tới nó nha. Cái lòng người đó nó bội bạc, nó vẫn cắt nha. Trở nên nhanh, cái duyên sự ngày mấy ông

này tặng quà tặng lại đó, chị Nhân thuyết năm cái người.

Trở nên thân quen, cái duyên sự ngày mấy ông này tặng quà tặng lại đó. Chuyện nhân duyên năm cái người đây rồi có tiền đến với ai người này. Nó là cái sự ra đời của Phật, có mì có chí là khó, mà lấy tí đó để làm động cơ tu hành để mình thành Phật độ sinh thì lại khó hơn một vị Phật ra đời này. Hiếm vô cùng, người thuyết được chánh pháp với người hiểu được chánh pháp, đó là chuyện hiếm vô cùng.

Rồi bây giờ mình qua kênh 196. Trong chú giải nói rằng cái gọi là chiêm bao có nhiều nguyên nhân. Có bốn cái điều kiện tạo ra giấc chiêm bao.

Cái thứ nhất là do sự xáo trộn trong cơ thể, gây nên giấc chiêm bao. Thí dụ như là lạnh quá, nóng quá, nó tác động lên cơ thể của mình. Mình nằm gối tay nên nó cắn, cắt máu chảy, đều cũng thấy chiêm bao, hoặc bị bệnh hoạn gì đó. Nói chung là sự xáo trộn của cơ thể.

Cái số hai đó là sự lặp lại một ấn tượng nào đó ban ngày. Như ở Nhật, hữu tư duy, hữu sở mộng. Ban ngày mình nghĩ nhiều, có chuyện gì đó thì ban đêm sẽ thấy lại. Cái lý do thứ hai nó liên hệ với cái lý do, là nằm chiêm bao thấy lại một ấn tượng nào đó ban ngày.

Cái thứ ba là do sự tác động của hàng phi nhân. Thí dụ nhiều khi mình ở chỗ nào đó rồi, người khuất mặt muốn cho mình thấy cái gì đó, là có thể chi phối cho mình nằm mơ, mình thấy. Như chuyện ma mà mình nghe đó, mình nghĩ mình có nghe cái câu chuyện kể, là gia đình mua cái nhà mà ba đêm liền nằm mơ, ba đêm liền nằm mơ thấy có người về nói ra chỗ đó cho nó vậy đó. Tại sao lấy chìa khóa, lấy giùm xâu chìa khóa, mở trong cái rương, đem cái mớ xương cốt cho nó, đem đi giải giùm ở ngoài biển, rồi gửi chùa gì đó. Ba đêm liền là người xưa, nó cái chỗ cũ của nó, đựng cũng ở nhà nó, có cái mớ cốt đậu nhà. Bây giờ khiến thấy, nghe nhiều lắm vụ ma. Ngoài nó bình thường thì cho. Thứ ba là sự tác động phi nhân khuất mặt.

Với cái thứ tư đó là điềm báo. Điềm báo thì theo giải thích trong kinh, thấy giống như một cái con nít mà khi nó lội trên nước, thì khi nó lội như vậy thì cái ngực của nó tạo ra cái gợn sóng. Cái tiếng con vịt nó lội thì trước khi nó đến một chỗ nào đó thì tạo ra những cái lượn sóng. Hoặc như một con thuyền mà nó sắp đi đến chỗ nào thì nó tạo ra những cái gợn sóng. Với các buổi tiền để các vị sẽ hiểu được. Bên kia nó nội của nó, tạo nên cái lượn sóng. Có tiền cũng vậy, con cá con rắn nó lội nó tạo ra cái gợn sóng trước. Thì cũng giống như có những cái nghiệp mà nó sắp trở quả đó, tạo ra những cái gợn sóng ở trong tâm lý của mình. Mà không phải ai cũng thấy.

Nhớ giấc mơ này thì đừng có vui vẻ nói chuyện kể lại cho mình thấy. Có nhiều cái, những cái vị đại phước mà, nhớ điều kiện là phải phàm nhé, chứ còn A-na-hàm không có chiêm bao. Nhớ, La-hán không, A-na-hàm không có chiêm bao, vì La-hán không còn điên đảo mộng tưởng nữa nhé. Nhớ, La-hán không còn điên đảo mộng tưởng. Tà ảnh hưởng, bởi vì ta chính là mộng tưởng. Tâm ly kêu, gọi là quý là sẽ điên đảo mộng tưởng. Lời này nhắn dùm. Cho nên chỉ có từ đến A-na-hàm là xuống thì mình chiêm bao. Uyên kia đi khỏi trời cũng không có làm chuyện bậc, bởi vì cơ thể của họ.

có từ đến anh làm để xuống của mình chiêm bao, uyên kia đi khỏi trời cũng không có làm chuyện bậc, bởi vì cơ thể của họ nó giống như khói như sương, nó không có đủ điều kiện sinh lý sinh học để mượn tinh thành mộng, giấc mơ.

Rồi đó mới kể từ hợp như là bà Maya, mẹ nước khi mà sắp có mang thái tử thì bạn thấy cái giấc mơ mà con voi trắng sáu ngà nó hút vào của bà, đã biết mất sau đó tại sân bậc đại sĩ Tất Đạt.

Cái vụ giấc mơ thứ hai lấy cho nổi tiếng trong Phật giáo đó là 16 cái được mộng. Bà tin nhắn nữa đi em, có lạnh nước vui thêm, thấy đêm tục 16 có giấc mộng lạ. Mới con chim mộng trong kinh điển Pali của Tăng Chi, chúng tôi giới thiệu cho bản dịch của chúng tôi, là bởi vì chúng ta chỉ nói mấy những giá trị cơ bản, dịch khác để tôi ngon

chưa từng thấy. Chim mộng, chim mạnh, chương trình điện tử Ly của tụi sang thăm bên chúng tôi với Nhật 16 giấc mộng.

Thế giới cũng thấy nhiều cái chuyện lạ động tự nhiên, thấy mà không hiểu. Tổng kết tự nhiên a nguyên dân người lấy nguyên cái chậu bằng vàng nước uống đi tiểu, có người con chó chó hoa này vẫn là không thấy. Người ta đang nguyên một ca khúc gỗ trầm quý giá đem đổi lấy một cái thứ rẻ thì tạm hoãn lại không thấy. Lên nguyên đánh bò và bỏ trốn thành rượt đuổi con bò con để mà bú, kiếm gì bà con bú mẹ khỏi nhà nguyên quần áo của mẹ bỏ cha nó bù lại bú bỏ con cũng thấy. Có cái không lúc nào cũng bệnh với thẳng bên dưới cho em có con chó mà không, thứ bạn được nghiên chó nuốt hết nhiều cháu cái.

Ví dụ như bạn thấy nhiều lắm thì 16 tìm lúc nào cũng phải cũng có năm chiêm bao thấy rõ ràng như ban ngày, chắc chắn này còn có gì chuyện gì đấy, chắc là con nghĩ tới Tôn là bậc nhất thiết trí cái gì cũng biết, chẳng qua khỏi nhà nó đang tới kỷ niệm, báo những cái sự cố về xã hội chính trị nhân văn mà sẽ xảy ra cho nhân loại sau khi mà thoát mất rồi các bạn, cái kéo dài một thời gian nhiều ngàn năm.

Đó thí dụ như nghề ngày ngày mới giải thích cái chuyện mình nhau 6 người đàn ông ngồi trên ghế bệnh dây thần ngay phía dưới trên những con chó cái, ông bệnh lên bao nhiêu nó nói hết bao nhiêu thì được còn chạy. Là nói là cái điếm báo sau này đàn ông trong thiên hạ nữa đam mê nữ sắc, luôn gây vợ con ở nhà, có nghĩa là đi làm luôn có bao nhiêu tiền mét nuôi phòng nhì bàn nhỏ hết, và tên đời đừng lúc đó sẽ hình thành một lỗi đàn bà mẹ ăn rồi chỉ biết phấn son hiện trang điểm trao chuốt để ăn tiền của đàn ông đại gia. Mà cái loại người còn không có nhiều nhưng mà sản sau này cái thứ đàn bà có gì nó thì chiều vô, vô kể vô thiên lủng.

Nga kể chuyện nguyên một cái bò trưởng thành và đuổi con bò con để mà vì tranh nhau bú, thì nó sang này sẽ có một lúc ông bà cha mẹ bị con cái lấn gây con không ra gì. Ông bà cha mẹ nó người lớn trong nhà nó phải định bạn phải biết điều lần cuối lễ phép thì con cháu nó mới nói hoài thương tưởng, nó nuôi cho còn có công thì coi như

nó tao đập ra ngoài đường. Cái chuyện thời Phật không có nhưng mà sau này là chuyện tới sẽ có.

Là ngày thấy là nó không thấy có một cái hồ nước mà chém giữa thì nó về nó trong tiền nhà nó. Sang này sẽ có một cái lúc mà có những quốc gia nó có biến cố và chính trị, rồi những người dân chứ nó phải biệt xứ than nghề kiếm sống nơi xứ người, và gọi lại làm dâu rồi lại đóng góp cho những cái vùng đất mà tạm dung, còn cái mảnh đất quê hương của nó thì coi như là để cho nó lên móc luôn. Có nhiều cái cái giấc mơ vào vùng đất mà tạm dung, còn cái mảnh đất quê hương của nó thì coi như để cho nó lên móc luôn. Có nhiều cái giấc mơ luôn đó mang nặng tính thời sự chính trị rất là nhạy cảm, mà nhiều người trong nước Nga cứ tưởng đây là tác phẩm dồi dào.

Nhưng mà nếu nó bị đọc thành kinh điển, như sẽ tháng 2.500 năm cứ đã có kỳ Anh tuyển bóng đá đánh người, mà đi lấy cái chậu vàng mà hứng nước tiểu của con chó cho ngoan, rất là nó sao. Đây sẽ có một chút mà thiên hạ nó sẽ đem lấy cái lời của Phật Tổ thánh hiền để đổi lấy cái gì? Lâm danh lợi về tiền nga chênh lệch tiền. Đó là gia đình ta cũng nhân danh là chúa Phật, là tôn giáo tâm linh, người từ thiện. Vì thế những cái lý tưởng, chẳng có lý tưởng cao đẹp riêng tư, để đổi lấy chút người, một chút đỉnh trong danh lợi, hoặc tệ nó chỉ cần định 3 với Bắc các thanh niên Nghệ An lại cho nha.

Tổng cộng là 16 cái vị, vào Google đánh cái chữ chim mộng trong cây điệp tali Bike thoại sang thẻ. Đừng có nhiều giấc mơ nối tiếp, ví dụ như là bà mới ra là 16 điểm mỏng Vaseline lên đi mà tôi vừa kể, hoặc là ai, hoặc là cái gì.

Ông năm cuối giải mộng của bồ-tát Tất Đạt, trước tiên thành Phật, cái nhìn thấy năm mới được giải mộng, mà sau này kể lại ngày mới giải thích cho nghe. Nói là không có điềm báo thứ nhất, ngày năm thấy là nhà tự nhiên khổng lồ khổng lồ. Ngày thấy là ngày năm trái người trên cả cái hành tinh nè, cái đầu gối trên núi, tay chân những về thòng xuống biển. Thì ngày nó gần đây mà cái điềm báo sau này nghề sẽ thành Phật,

cái thấy của ngày đó là bao trùm vũ trụ, và cái tâm hoạt động trên địa bàn mà hoằng pháp của ngài thì là không có giới hạn biên giới Nga. Đó là cái đêm nhà nằm trải dài tới cái hành tinh, đầu gối núi mà tay chân phòng biển là vậy.

Cái thứ hai là ngày nằm mơ, ngày tới từ lúc này có một cái cọng cỏ tranh, mà nằm học từ lúc nó sẽ thẳng lên trời cao, mà cái bị điên đúng nó nằm ở giữa người mình. Đây là ở trên này ngày sát thành đạo Phật, những con đường trung đạo, có nghĩa là không có tiến lên trong bụng cười, không lạc trong một cái cực đoan khổ hạnh hơn lệ dưỡng, không có chất nữ công tác vô, mà ngày trở thành Phật bằng con đường trung đạo. Cho nên đây là cái điềm báo.

Cái thứ ba đó là nằm mơ thấy là có mấy con sâu, mấy con sao, nó cứ bò lúc nhúc lút, nó bò tự chơi nhà nơi có chỗ. Vậy là con giàu gì, con chữ gì, được con sâu nó bò từ dưới chân, nó bảo nó đừng gói rồi thôi mà cứ như vậy. Nó bảo là tao đã biến mất, trong bản tiếng Việt từ ngày bên trong vẫn là bò từ chân đến đầu gối và che, 7 chúng mày chết với tao cái kiểu đó. Con đã biến mất, mình đã bị mất nước mắt, xong rồi nó xuất hiện tiếp tục cái bà tự chân là đôi mắt.

Tưởng là cái điềm báo sau này, sau này đó tiền nhà có một cái tư tưởng cũ, mà cư sĩ áo trắng rất là hôn hậu là sao? Có nghĩa là bên những nên người đệ tử sức ca nhạc Minh Cảnh, những người đệ tử giả cư sĩ, chỉ có vợ chồng con cái nhà cửa làm lưng thẳng Minh, nó có một cái hội trúng thứ ba, đó là coi chúng cư sĩ áo trắng. Có nghĩa là không có phải là người xuất gia thủ tục, mà cũng không có phải nằm anh không có đám cư sĩ mà coi như là nháo nhào hỗn độn, mà nhỏ làm giữ Bác với đời sống gần giống như người xuất gia nhưng không phải người xuất gia, là cư sĩ nhưng cao cấp. Có những người cư sĩ khác sẽ có mặt của họ trong tương lai, đó là cái bây giờ được báo trước bằng cái giấc mơ. Người ta nhưng có những con dòi trắng nó bò từ dưới trên, nó bảo là nó đầu gối là vậy đó.

được báo trước bằng giấc mơ. Người ta thấy có những con dòi trắng nó bò từ dưới lên, nó bò đầy gối là vậy đó.

Cái này hỏi chứ không nghe, các vị Giáo chủ khác, những vị giáo chủ khác còn không có cái hội chứng đặc biệt này nha. Nhớ là đất, trời, dòi, rồi tới cây.

Tư, thứ tư, cái đêm ngày mấy tháng một, hai, ba, bốn, thứ tư là ngày thấy rất là nhiều những con chim có màu xanh, vàng, đỏ, trắng từ bốn phương bay về, sà bay về đức Bồ Tát đã ra rất gần, sà xuống chân Ngài thành một màu đặc biệt như vậy. Đây là cái điềm báo sau này là thiên hạ, nhân thiên từ bốn phương trời, vô lượng vũ trụ, nghĩa là xuất thân, gia thế khác nhau, chủng loại hữu tình khác nhau, gồm có chư Tiên, Ma vương, người, Phạm Thiên, trời, Sa môn và Bà La Môn, cư sĩ, nam phụ lão ấu, các dòng dõi sang hèn quý tiện. Tất cả khi từ bốn phương, thân thể thân phận khác nhau, nhưng khi về nghe được Phật pháp rồi thì đều trở thành con một nhà dưới cái mái ấm của đạo tràng Chánh pháp.

Để cái điềm báo chim bốn màu từ bốn phương bay, sà bay đến trước mặt Ngài và lúc xuống cùng một màu thôi, thì có nghĩa là nhân thiên các loài từ Ma vương có cái lai thế xuất thân khác nhau, nhưng mà về nghe Phật pháp đều trở thành anh em một nhà, hàng tăng, cho trẻ trong một cái đoàn thể đệ tử Thế Tôn nhé em.

Và cuối cùng, ngày năm mơ thấy mình đi kinh hành trên một cái núi rất cao thế. Nhưng mà đặc biệt là Ngài đi chân không, mà trải nghiệm cái gì nữa, vẫn đi đó nghe, mà chân Ngài không bị dính gì. Đây là cái điềm báo, đây là thành Phật rồi, nhận được sự lễ bái cúng dường của thiên hạ, nhân thiên, nhưng mà lòng hướng về thì coi như vô nhiễm, vô nhiễm.

Kinh kể là có nhiều người ái mộ rồi thừa Ngài đến mức mà coi như đó là là chết vì nghề, nói gì cả ba cái tài sản ngoại thân. Phải, cái này thành Phật rồi, y áo, thực phẩm, tứ sự của Ngài được thiên hạ chăm sóc một cách rất là đặc biệt, mặc dù Ngài luôn luôn là đơn giản. Em có thể nghe những chỗ báo ngày, vô được thông tin tin tức bị kéo nhị, thức ăn mỗi ngày của Thế Tôn giống như của tôi, đó nhận thức ăn của vua chúa công hầu, canh thứ hai của mấy người nông dân, mấy người lao động khó đến

tay. Thì mỗi bữa ăn với Ngài đều được cái sự chăm sóc cúng dường của chư thiên, là để bị phỏng vấn vào trong đó, cho trẻ tồ nhè, đặc biệt như vậy.

Tình trạng nhưng mà đầu có được bao nhiêu sự lễ bái cúng dường của chư Thiên, loài người, ba với bốn lời thì tâm tư, tâm thức Ngài vô nhiễm như mộng nha em. Cho nên đây là hình ảnh, em có thấy trước khi Ngài đã thành Phật là đúng năm năm liền đấy, nó đã ứng vào thụ tài hoằng dương của Ngài trong suốt 45 năm hoằng pháp thế nha.

Suốt 45 năm tuổi đó, Ngài đây là một trong vài cái chùng đó, mới khiến thôi, nói về cái chuyện mà giải mộng. Trong chánh kinh nha, tụng kinh điển nguyên thủy, chứ còn trong chú giải thì nhiều lắm. Chẳng hạn như bà mẹ của vua A Dục, ở trước khi mang thai vua A Dục, bà mẹ nó nằm mơ thấy bưng cái mặt trăng trên trời về bỏ sông Mara đó. Thì cả mới mời một cái ông thầy, thầy chiêm tinh bóp tay coi, thì ông xem như vậy làm hết hồn, rồi không nói, phải kể chứ. Không, ông mới dáo dác nhìn tới nhìn lui mới nói là nó đã trở thành thái hậu, con của bà sẽ làm vua, nhưng mà bây giờ thằng cu người tay nắm cây dùi gậy đặt như quân nguyên cơ sở do thám của các chàng hoàng tử, đều tay đều mất hết. Cho nên bà dặn bảo trọng, đáng sống bình dị đơn giản như cũ, để mà giữ tánh mạng cho thái tử của bà về sau.

mất hết. Cho nên bạn đừng bảo trọng, đáng sống bình dị đơn giản như vậy để mà giữ.

Trên mạng, như là tư thế thử của bà về Sa Hoàng Tử và đã. Tại sao sẽ là đại đế thống nhất toàn cõi Ấn Độ. Nhiều nơi việc hoặc làm thấy như là mẹ của A Xà Thế chẳng hạn, ở thị trấn, thị trấn, nằm mơ thấy bị kia.

Nhưng mà thôi, các bài kinh thì nói xong rồi, sao qua chỗ nào không phải chỉ cần giấc mơ. Cong mà cái mà để tôi nói đó có nghĩa là trong thư mục anh cứ có kỳ dạy bé này, một cái người mà làm mát đầu, gội, đi đứng nằm ngồi ở đâu có tuổi trẻ, cái kia quả xấu thứ linh trên đầu họ, cứ chờ tội là nó xuống. Một cái người mà làm việc làm nữa thì hợp với sinh ra ở đâu, thì cái quả làm nữa chứ giống như cái lông trắng, nó chờ chực để mà nó hỗ trợ cho họ.

Còn rất nhiều tép, nó giống như tảng đá mài cái lúc nào cũng trông trực, em lại nói anh vẫn đầu bình nha. Thông tin nói như vậy.

Cũng bây giờ theo bài kinh này, nó tìm trên kênh giải thích giống như một con thuyền mà nó đang đi, thì trước khi nếu đi đến đâu để cái gần sông đi trước, rồi nó tới sao con vịt, con cá, con rắn lộ tên nước. Trước khi người tụi nó tới chỗ nào thì cứ có nhĩ trò chuyện nhỏ đi phía trước. Cũng vậy, kiếm chuyện nghiệp bé, đôi khi đôi khi ở những người có linh căn của tứ giác mạnh mẽ kỳ hạn, có thể cảm nhận được những cái điềm báo, là những điềm báo về đương nhiên.

Chúng ta là người Phật tử học cho biết vậy thôi, nhưng mà đừng có mà tà mị mê tín, tin quá tin người cũng không nên. Bởi vì từ nãy tôi đã nói là trong kết nối có bốn con, sẽ mình năm chiêm bao thôi chứ không phải là giống cái gì cũng ngồi luôn làm cặp chuyện với Nga. Một là do cái cơ thể bị xáo trộn, hay là nó là ấn tượng ban ngày được ban đêm tạo lại. Thứ ba đó là cái sức tác động với quốc mặt, là cái thứ tư nó mới là cái điềm báo cho nói chuyện sẽ xảy ra nhé.

Cái điều quan trọng ở đây mình không cũng có cần phải quan tâm mình thấy cái gì, mà mình đang sống sao để cho ngủ khỏi chiêm bao. Mà nếu có chiêm bao thì cũng thấy toàn là mộng lành không, mà bà tối cũng là mẫu mình thư, như Huy Cận nói vậy đó nha. Chứ còn nằm thấy với ác mộng cũng lắm rồi.

Có cái câu thần chú liên hệ với cái giấc chiêm bao mà tôi đọc cho bà con nghe rồi, không biết là con nhớ không hay không. Chú này mình tiếng Mỹ nói tiếng Việt nha, có nghĩa là ai sống bằng dream nhiều thì dễ bị mai me. Ghi câu đó đi để cho em. Có nghĩa là giấc mộng ban ngày, có nghĩa là hai sống trong bụng ngoan tưởng, nói hay với chỗ 20 tiếng Việt sống gần đây thêm nhiều thì dễ bị lay me phải bên này trước đêm.

À bên là chuyện này chẳng biết gì vậy, Trà Ôn trộn đến đơn giản như vậy. Nhớ câu này, hai sống bằng tim nói nhiều thì dễ bị lay me. Có nghĩa là cái sống mà bị kiện thì

em chịu làm mà cứ sống mà ngon, hi vọng là sẽ được cái này cái kia đó, thì coi như dễ gạt động, sống kỳ vọng dễ bị tắt vọng.

Và tôi nhớ hoài mấy ông thầy bói vào cái ngày đầu xuân, cường ta thế mà gõ cửa để mà nhà không, bói quẻ đầu năm. Ông khác nhau nhà với bà đó, bà câu cho bà coi, chồng nó có dặt thẳng con mới 34 tuổi, thế khỏi ông gì chứ. Nhỏ này lớn lên nó làm bác sĩ được ăn, không thì không thì tối uống sáng bụi.

Câu mà tôi muốn mà con xăm lên người nữa nha, cái xanh mấy con phải xăm mấy người này mà mê thì báo cho mẹ xong. Cái câu này kệ nó, cái gì học đạo viết thành đại ca mình phải xăm. Không mà còn là bài học không cũng nên xăm. Đó là pháo bói tương lai không thấy hay bằng tạo ra tương lai. Bà hỏi tôi, con bà nó làm

Còn nữa là bài học không cũng nên nhớ, đó là bói tương lai không hay bằng tạo ra tương lai.

Bà hỏi tôi con bà nó làm bác sĩ được hay không. Bói tương lai mà nó không hay bằng bà với con bà tạo ra tương lai. Có nghĩa là bây giờ bà kia nó phải học hành cho nó khá nữa, rồi mai một mới có cái chuyện nó làm bác sĩ, mới có hi vọng. Nhớ, cho nên bói tương lai không bằng tạo tương lai.

Bây giờ mình mong mình năm mơ thấy ba cái điềm lành, kể chuyện hay hết trơn, hết là mình phải sống làm sao để tự nhiên mình thấy giấc mơ lành. Còn mà sống cà chớn thì có nhìn thấy cầu mát lạnh không. Nhớ.

Chuyện với nữa là ba cái chuyện mà thầy bà bói toán. Tôi hỏi cái vị nào trên đời này, ai mới thờ, tự nhiên đang vui gì nè, tự nhiên nhào tới biểu ông bấm đàn bà cái này rồi về lo. Rồi nhất là mình thấy, nếu có cái đầu mà nó tỉnh một chút mình thấy, vấn đề là ông thầy bói nào cũng y nhau. Là năm nay nó là coi chừng kẻ xấu hãm hại. Tôi hỏi bà con tin rồi nè, đâu có cần năm nay, năm nào cũng vậy hết. Cái người hại mình toàn là người xấu, mà tại sao cái đầu nó mưa quá vậy. Đâu, em đừng xấu thì phi phi.

Nhớ, chuyện mà căn cảm của mình, nên từng thấy câu này. Nào cho nó như là trăm năm nào cũng đúng vậy, đâu phải mắc gì mà thành tiến sĩ mới đúng đâu. Cho nên cái nhìn đầu tiên là coi chừng kẻ xấu hả mày. Rồi tới năm nào cũng vậy, coi chừng xấu thì bị phi. Rồi có giao dịch buôn bán với ai nhớ cẩn thận kẻ tiểu nhân. Tôi thấy cái này cũng buồn vốn. Nha. Rồi nhớ ăn nhiều ở lành thì sẽ được. Là sóng thần gõ cây tuyết, cái câu này cũng đúng luôn, năm nào tháng nào ngày nào giờ nào cũng khác. Nhiều nó làm giùm tao công an còng đầu, sao tôi giang ngồi đó xử sao. Cho nên mình đứng xếp em nhìn làm này, không của công an đâu, đại ca mày kiếm mình nó chơi gam.

Cho nên vậy, nếu mà bao nhiêu người, bao nhiêu bà bao nhiêu cô cứ tát rồi là phải xác cọc tiền đi kiếm thầy để mà rước cái lo. Mà vậy đó, mấy chục tuổi đầu rồi, ra đầu còn dạy quá cháu ngoại mà ngu. Là bóng đá chiều nay mình mình mình mình mình mình. Mấy nghe cái kênh này rất là mình, nổi nhớ nhà, cho tự nhiên đang vui, tự nhiên cái mình mình đi kiếm gì mới. Không khác như câu cho tao chơi vậy. Bị nhĩ. Có không.

Rồi tiếp theo là kinh 197. 197 là kênh mưa. 110 funny kể chuyện. Quá sáng này nó có nhiều nghĩa, là quý vị có nhiều lắm, nhưng mà nó có hai cái nghĩa nổi tiếng. Một là mưa. Nó có nghĩa là cái tuổi đời. Ví dụ, cái tuổi mình, nó phải, người ta tính tuổi tính bằng năm, năm nào cũng có mưa hết, cho nên đời mình đã qua bao nhiêu mùa mưa rồi. Bao nhiêu mùa mưa, chẳng hạn như các vị trí của biển, những cộ vẽ chuyện cờ rẻ, còn của một nhà văn da đen bên Mỹ, nó có một thời gian đó là làm Excel. Là đồ trong đó có một câu, đó là lần đầu tiên trong khi ngủ mưa trong cuộc đời chẳng biết thế nào là tình yêu.

Tao thấy cũng vậy, sự gặp nhau cách xa bao nhiêu năm tung, có sự cân nặng bao nhiêu mày. Nghĩa đen cái này, từ ngày xuất gia sinh đã trải qua bao nhiêu mùa mưa rồi, lại là vậy. Các chị ở đây chứ, web sáng đây có nghĩa là mưa mình. Cũng có nghĩa là cái tuổi đời, hoặc là tuổi đạo, lại là cái thời gian mình trải qua. Và đồng thời nhớ

đâu nói đó, trong thời quên cả trong cái ly, nó cái chữ này rất là hay. Gì đó là cái chữ theo đó có nghĩa nè, kì 1 kể lại trường tường áo ngoài đời đó. Chuyển xe đá chỉ cho mấy cái người mà gặp, như mấy ông mấy bà ở tuổi có con có trái, quá học trò có điện tử thì gọi là xe.

chuyển xe đá chỉ cho mấy cái người mà gặp như mấy ông mấy bà ở tuổi có con có cháu, đưa học trò có điện tử thì gọi là xe rác. Mà trong đạo, từ khi mà có Đức Phật ra đời, chữ chuyển xe rác này cũng được dùng để chỉ cho thấy những cái vị gì, mà tôi lâu trong đạo mình có nghe, rỗng rã tu rồi nó quá, nó vào cá phi Q10 hả? Đã lên thì gọi là thế đấy.

Mà đến lên nữa làm mấy thì mà cái chuyển xe rác nó có cái nghĩa hay banh xác. Cái chữ thì đá mài đó, có gấp từ cái chữ Sirius, chỉ thiên chi phí giá, vì nó có nghĩa là cái sự gì là kiên định, vững vàng, bền bỉ. Nhớ nha, chiếc xe đó có nghĩa là kiên định, vững vàng, dù mệt thế đó là gì thì nó nên nó không có cái gì là lớn hết. Nhưng mà nó có nghĩa là anh đã vượt qua bao nhiêu cái phong ba cuộc đời để bây giờ anh còn anh đây.

Anh đã trải qua bao nhiêu tỷ phi, bao nhiêu máu lể, bao nhiêu buồn vui, bao nhiêu tử mắt, bao nhiêu bất cách, để mà bây giờ anh đang đầu hai thứ tóc, bạc cảnh như sương, đứng trước mặt tôi. Thì tôi gọi cái người mà đã trải qua bao nhiêu phong ba bão táp, bất can tràn đòi đoạn nữa, tôi gọi cả lập thi ảnh góc tổ chức và tổng đài cũng về những cái giá. Không hề có nghĩa lớn, mà có nghĩa là du đã vượt qua bao nhiêu cái trở ngại, nhưng hầu như bất tất cả được tung để, và bây giờ vô chủ được đây cho tôi nhìn thấy, để cho tôi vì chúng tôi lại với chanh dụ như vậy.

Chiếc xe rác trên khắp từ từ chút xíu này, có nghĩa là chữ can trường, nên đã bền bỉ nha. Hay lắm rồi à, vì sao tí là mình phải nhắc, được chích chòe nó mắc mới bạn kênh này, nhưng mà không nhắc chuyện nó ốm nhé, phải ốm gì tùm lum, mình đâu có nhiều người cũng tào lao. Nói nói gì chuyện này tin tức đi tìm, tốt rồi bây giờ nó là mình nè.

Khóc qua các nội dung kinh thị, trong kinh nói rằng có nhiều cái lý do, nhiều lý do để làm cho mưa nó không có xuống được. Thì mấy bài kinh này nó bị nhiều người bây giờ dùng ý kiến thức khoa học hiện đại để cái biến thể kỳ kinh, thì cũng thường chúng có gì nha. Ngày cái bị nhớ, bài kinh này nên được cận cảnh đơn giản cho cái người thời xưa, cho nó nghe người ta nói vừa tầm với người thời xưa, và không phải chỉ nói đến làn gió không sao.

Mình nói chung là mầy cái này khổ lắm ạ, hay nhất cơm gọn 5 cái lý do mà làm cho mưa, làm cho mưa không đổ xuống được. Thì tùm nên mình thấy ở đèn là trong cái a là số tự nhiên. Hôm nay có cái vụ này nữa, ta sẽ hôm nay có người mời tôi uống nước ghê.

Hello. Điều 1, điều 2, điều 17 hay là lý do thiên nhiên. Lý do thiên nhiên tưởng là gì ta? Bây giờ tự nhiên tức là do nhiệt độ, do nhiệt độ hoặc ký sự biến động trong không khí, gió biến động trong không khí. Hình ảnh điều 1, điều 2, điều 3, đó là cái sự tác động.

Điều ba là cái sự tác động, tôi khỏi nghĩa chủ động được phát hiện ra là sự tác động của của một nhân vật rất nổi tiếng trong kinh phật tử làm rau này, có nghĩa là một cái vị thiên tử cung to lắm. Hai cái chân mầy, không cái chỗ giao nhau giữa hai chân mầy đó, là cùng ba cấi vô tuần, cùng lớn lắm. Cái chỗ sâu nhất của biển là chuyện tới cây kìm, tất cả cớng coi cái đầu gỏi gì đó, thì ông này nên làm có cá nhân cũng chiều tới được, để mưa nắng anh nhắi tin này là mẹ con cũng không cần phải tình.

Tiếp theo cái điều thứ tư nữa, đó là những cái vị Phi Nhơn, mà chịu trách nhiệm điều phối thời tiết, điều tiết các hiện tượng thiên nhiên kỳ diệu, khi họ lao đảng cũng phải làm do mưa chồng dẻ nha. Nhưng mà những cái điều đó không quan trọng, quan trọng nhất là cái

Khi họ lao động cũng phải làm do mưa chồng dề. Nhưng mà những điều đó không quan trọng. Quan trọng nhất là điểm tiếp theo, có nghĩa là bên cạnh những lý do

mang tính khách quan thiên nhiên, còn nói về cái khách quan trước mặt.

Cái niệm thứ năm là điều quan trọng nhất, có nghĩa là khi nào mà nhân loại sống vô đạo đức, vô luân, phi nhân văn, thiên nhiên nó cũng phải bất nhân bản, phi nhân văn. Khi nào mà nhân loại sống vô đạo đức, phi nhân bản, sống vô trách nhiệm, nhân loại rất có thể tàn phá cây rừng, tàn phá môi trường thiên nhiên. Chuyện này các nhà khoa học cũng tuyệt đối đồng ý với chúng ta, tuyệt đối đồng ý.

Nhưng mà khác rất là vật lý. Trong kinh Phật, kẻ nói cả ngày, một lần thì mình hết quá nó chín nhất nghiệp. Mình ảnh hưởng cho gọi là trời đất đảo lộn, càn khôn lật ngược, thời tiết đất hòa.

Cái niệm thứ hai nữa là về mặt vật lý, khi mà mình sống thiếu trách nhiệm, tha hồ xả rác, tha hồ đốn cây, tha hồ làm đập thủy điện, can thiệp thô bạo vào thiên nhiên bằng một sự dốt nát, ngu xuẩn, thiếu trách nhiệm, vì có lòng ham hố, thì những động thái đó cũng khiến cho môi trường thiên nhiên bị ảnh hưởng nghiêm trọng và vô cùng nghiêm trọng.

Nhớ nha, cây cối nó cứ sao sao cái khác, để rồi coi như đó là ba cái đập thủy điện cứ quăng là làm, cứ vẫn là làm. Cái từ tiếp theo nữa đó là xả rác, coi như là vô tư.

Không biết tính trên toàn thế giới, trong số những quốc gia có bờ biển, Việt Nam mình đứng hạng thứ 14. Tính số dân, mình đứng thứ 14 trong số những quốc gia có bờ biển dài. Ấy thế nhưng mà cái khả năng bỏ rác xuống biển, mình đứng hàng thứ tư. Quý vị có biết không? Có biết không? Tức là trong số những quốc gia có bờ biển dài, mình đứng hàng thứ 14, và dân số nằm trong những quốc gia có bờ biển dài, mình đứng hạng 14, dân số mình đứng hạng 14, nhưng mà mình đứng hạng thứ tư về khả năng xả rác.

Xả rác và có vô số những cái chết của chim, của cá ngoài biển. Hôm nay các nhà bảo vệ môi trường học phải nao lòng, đau lòng. Bao lần bao mình đau lòng bắt những con cá mập ngoài biển nó chết, mình mổ bụng nó ra biết toàn là bao nilông với chai nước

không. Còn chim, biết bao nhiêu con chim ngoài bãi biển nó chết tự nhiên, nó lên ba cái rồi tất cả xã hội nó không biết, nguyên cái bao tử của nó toàn là bao nilông khó tiêu của con người mình bỏ ra. Nó ngu, nó đâu có biết, nó cứ đớp, nó cứ đáp.

Thì cái việc đó, khi mình sống vi phạm, sống thiếu trách nhiệm, sống bừa bãi bạt mạng, không có kế cân nhắc gì hết, thì đừng có trách là thiên nhiên nổi giận. Không có cái tại anh với kệ em, cũng không phải tại trời vô tuyến, mà tại vì mình sống thiếu trách nhiệm.

Tức là cái này nó cũng gọi là dùng cái này, bối cảnh sống của Sa môn đầy những biến động. Những biến động ấy đến từ những điều kiện khách quan và nội tại. Nhưng mà quan trọng nhất là chúng ta phải có một đời sống nội tại thực lực, khởi mỷ từ khả năng nội tỉnh, nội quán. Thì như vậy thế giới mới được tự nhiên.

Nếu mỗi cá nhân sống vô trách nhiệm, với một ý thức tồi tệ cho rằng tôi chẳng đáng gì trong những bảy tỷ người ấy, rồi tôi muốn làm kết quả gì thế giới đâu, mà nếu ta thế nào trong bảy tỷ ấy cũng nghĩ như vậy, thì thế giới ta thành đồng cát. Kính thưa quý vị, bạn tên là xấu, là xấu chậu đó cho.

nào trong đó cũng nghĩ như vậy thì thế giới ta thành đồng rác. Kính thưa quý vị, bạn tên là xấu, là xấu chậu đó cho anh. Nên thế giới luôn luôn là một cái môi trường của những tiếng động, mà những tiếng động ấy đến từ nhiều nguồn, mà cái nguồn quan trọng nhất vẫn chính là từ tâm tư của con người.

Và nếu mỗi cá nhân khá hơn thì đất nước sẽ khá hơn, xã hội sẽ khá hơn, châu lục sẽ khá hơn, khu vực khá hơn và cả hành tinh sẽ khá hơn. Chúng ta nên nhớ rằng tuy đa phần diện tích của trái đất là biển, nhưng mà với cái mạnh xả rác vô hạn của chúng ta, để có một ngày biển cũng phải kêu trời, có biết không? Nói cho biết để mình bớt bớt xả rác lại.

Đi về miền Tiên đi, về Thái đi, về Tàu, đưa về Việt Nam nữa, thấy cái cảnh xả rác của người châu Á đâu vô tận, cứ việc gì không. Mà trong cái diện tích của biển, dung

lượng của nước biển thì có giới hạn, nhưng mà cái tâm tư tòi tẽ, thiếu ý thức, thiếu văn hóa giáo dục của con người thật là vô hạn. Tư vấn chuyện lắm chứ gì vậy trời.

Rồi tiếp theo là kinh 198. 198. Trong kinh 197 Ngài có nói rằng đó là những nguyên nhân mà mắt thường khó thấy. Đây là những nguyên nhân mà ta bên nhau, nghĩa là người đó cứ. Nhưng mà mình giúp theo của mình, bây giờ quan sát khí tượng thủy văn dự đám cưới, là phải hiểu đó là những người quan sát khí tượng. Không có cái lý do mà rất là lạ đời, nó sẽ hạn như là về thì đề về, để liên hệ đến điên không biết, ngồi khóc nhờ được.

Tội con người mình đang suy nghĩ, được cái một phần tiền, sống xả rác, sống vô trách nhiệm thì gây hại thiên nhiên. Nhưng mà không ngờ cái tội ác của con người nó cũng ảnh hưởng đến thiên nhiên trong kết nối với những nơi chốn mà khi con người sống hưởng, sống hưởng dụng trong bất kính, với cái người đáng kính. Sống hưởng thụ không có tiết dục thì là nó là kiếm sống, mà ác không thử tâm, không có lòng tôn kính với người đáng kính, không biết thương kẻ đáng thương, không biết tiết giảm, không có gì hưởng thụ.

Kỳ 3 cái này nè, chắc phải ghi rồi: không biết tôn kính những đối tượng đáng kính, không biết thương những người đáng thương, không có biết là tiết chế, không có đời sống hưởng thụ. Thì ba cái này nó làm tan hoang nền tảng đạo đức, và nó sẽ làm một cái nguồn động lực cực lớn trong diện và ảnh hưởng tiêu cực lên cái môi trường tự nhiên. Nhớ lại: không tôn kính người đáng kính, không thương kẻ đáng thương và không tiết chế biến dạng trong chuyện hưởng thụ.

Thông tin nói là trong đêm đó lạnh quá, nó kịp không vậy đó. Mày đi chết hết đi.

Rồi tới kinh 198, khi Ngài dạy rằng trên đời này, chúng ta không thể nào sống mà không có cái sự giao thoa qua lại, không có cái sự giao tiếp giao thoa giữa người này với người kia, chim chóc và súc vật, chim muông. Rồi nghe cả các tuổi mụ dờ bỏ lại

trong rừng, nơi cũng còn có cái chuyện mà gọi là giao tiếp, nói chi chúng ta là một bộ phận lớn, một bộ phận quan trọng trong cái thế giới nhân loại trên hành tinh này.

Dĩ nhiên với nhu cầu giao tiếp, chúng ta rất là lớn, vô cùng quan trọng. Tuy nhiên, tuy nhiên, trong các phương tiện giao tiếp, cái ngôn ngữ lại chiếm phần quan trọng nhất, quan trọng nhất. Và Ngài dạy rằng cái thế giới này nó sẽ khá bị rất là nhiều, nếu mà chúng ta toàn bộ nhân viên mà gọi lại giao em liên lạc với nhau bằng một thứ ngôn từ mà hội đủ 5 tiêu chuẩn sau đây. Còn nếu mà nhân viên mà liên lạc với nhau, giao tiếp với nhau bằng một thứ ngôn ngữ mà không thành tựu năm cái tiêu

Đây. Còn nếu mà nhân loại liên lạc với nhau, giao tiếp với nhau bằng một thứ ngôn ngữ mà không thành tựu năm cái tiêu chuẩn, năm cái điều kiện, năm cái yêu cầu sau đây, thì thiên hạ sẽ đại loạn, đến chuyện lớn cho đến việc nhỏ. Đừng có xem rẻ bài kinh này. Bài kinh này ngắn lắm, nhưng mà coi như là một nửa duyên mối ổn định vũ trụ đó quý vị.

Sao đây? Sao mỗi người phải nói chuyện với nhau trên năm cái tiêu chuẩn? Một là nói đúng lúc. Dầu đó là người trí, thân, thù của mình, mình muốn nói năng trao đổi phải có những câu nói nó đúng lúc. Nói mà không có đúng thời điểm thì nó chỉ giảm tác dụng. Thay vì gây hảo cảm thì nó gây phản cảm, và như vậy thì cái ý nghĩa tác dụng thông tin bị giảm đi rất nhiều, chưa kể là nó điều lệ được nữa.

Cho nên thứ nhất là bạn nói đúng lúc. Thứ hai nữa là tất cả mọi thông tin phải y cứ trên nền tảng chân thật, không dối, đáng kể từ. Thứ ba nữa là ai cũng thích ngọt mềm, ngọt mềm chứ ai mà thích ra to búa lớn nặng nề. Thứ tư là sao ta? Là mình nói cái gì đi nữa mình cũng phải đeo đuổi cái tiêu chí là nhiều khi nói hay lắm, nhưng mà nghe cả buổi rồi người ta không có cái gì để người ta bỏ túi đem về hết, thì không được.

Cho nên một cái câu nói nó phải có đủ năm cái trứng. Một là đúng lúc, hai là đúng sự thật không dối, cái thứ ba là lời phải dễ nghe, cái thứ tư là phải thiệt phải, cái thứ năm là nó phải được nói ra bằng cái từ tâm, bằng cái thiện chí, bằng từ tâm thiện chí. Thì

một cái câu nói, một cái thông tin trao đổi giữa người với người nó phải hội đủ năm cái điều kiện này. Một là đúng lúc, hai là chân thật, ba là ngọt ngào dễ nghe, thứ tư là phải lễ, thứ năm là lời nói từ tâm thiện chí.

Thì bài kinh này nếu mà chỉ đọc một mình, mình không nghe giảng gì hết, thấy cũng hay hay vậy thôi, nhưng mà thấy tôi đang nói cái này là một nửa cái mối ổn định hành tinh. Một nửa duyên mối ổn định hành tinh có nghĩa là ngày nào mà bảy tỷ người trên hành tinh này mở miệng ra với nhau, mà trong từng câu từng chữ viết trên giấy mà nêu thành tựu năm điều này, thì thế giới ắt hẳn là thiên đàng. Tôi xin lấy cái mạng của tuổi trẻ tôi cho đến bao giờ, mà người nhà với nhau, bạn bè láng giềng, chòm xóm, đồng hương với nhau, nhân loại với nhau, mà nói với nhau bằng những câu chữ mà thành tựu đầy đủ năm cái điều này, thế giới thái bình, trăm nhà nội an cư lạc nghiệp.

Cái vấn đề lớn của thế giới hôm nay là chúng ta có miệng mà không biết đối thoại. Đó, cái lớn chuyện của thế giới hôm nay là chúng ta có miệng, chúng ta có cái phone, chúng ta có cái microphone, chúng ta có speaker, chúng ta có vô số phương tiện để mà truyền thông truyền tin, nhưng mà chúng ta ngày một thiếu đi những điều kiện tâm lý cùng với kinh nghiệm giao tiếp. Từ đó chúng ta mở miệng ra, chúng ta viết ra chữ, nói ra lời, toàn là tạo ra các phân ly đổ vỡ, tạo ra máu và lệ cho nhau.

Cái hiểu chỗ này nó cũng kinh hoàng. Chúng ta cũng là nói ra, giết cho nhau, cây máu đổ lệ cho nhau, chứ không có làm cái gì cho nhau hết. Nếu mà không để cho anh em một cái bánh, cho mẹ, cho anh ra một ly nước, thì tại sao không kết nối với một câu chữ gì đó để đọc, để nghe vậy cho có lòng nó bớt khổ giữa cuộc đời áo não khổ đau này. Thưa quý vị nhé.

Rồi tiếp theo là kinh 199 nhé. 899 chuyện gì? Giải rằng nó làm một cái người xuất gia đó, là một người rất ra đó, là chuyện đầu tiên là

Đó là kinh 199 nhé, 899. Chuyện gì? Giải rằng nó làm một người xuất gia, đó là một người rất ra, đó là chuyện đầu tiên là mình, tôi cho mình, mình làm. Nhưng mà thế giới này không thể chỉ có mỗi mình chúng ta. Trong tiếng Việt nha, không phải chỉ có mỗi mình chúng ta.

Từ cái gì? Mình chúng ta uống một chai nước rồi xử lý cái vỏ chai như thế nào. Mình rửa xe bị ngâm, mình làm ở sống lưng bỏ ở đâu. Có nhiều, từ cái chuyện mà mình ăn kẹo rồi uống một chai nước, rồi chuyện mình lái xe trên đường, là cái chuyện phát biểu trước đám đông, và cuối cùng là chuyện mình đi cầu.

Tất cả, đầu tiên là phần đánh nhóm lợi ích của mình để cái này. Và tiếp theo đó là cái địa chỉ thứ hai cần phải quan tâm, đó chính là cái chuyện mình làm như vậy, nó có ảnh hưởng gì đến nhân quần xã hội, thiên hạ mười phương hay không. Chúng mình đâu lẽ sống một mình trên đời. Tôi làm cái gì thì đầu tiên mình tính mình trước, nhưng tiếp theo mình có lẽ quan sát cái việc mình làm ở ngoài lợi cho bản thân đem tiền vào đời, có gây lại hại gì cho liên nhà chung quanh hay không.

Ở đây nói kể chuyện hình ảnh của người xuất gia. Hình ảnh một người xuất gia, nói chuyện đẹp, khi mà bản thân người xuất gia thành tựu những lợi ích cho bản thân, nhưng mà cái thứ hai nữa, hình bóng xuất gia của anh nó phải là một cái cơ hội lợi ích lại cho người khác. Tới lúc đó cái chuyện anh xuất gia nó mới viên mãn. Chứ đi không có ai kêu gọi anh xanh quần trắng áo nhảy vào để mà độ sinh giữa chốn rừng sâu nữa bằng không có. Mà đây nhẹ nhàng thôi, Đức Phật Thầy dạy, là một người xuất gia thôi chỉ quan tâm những điều sau đây là coi như cái chuyện dân gian Bình đã là đem lại lợi lạc cho chúng sinh.

Thứ nhất là, ghi dùm tôi cái này nghe, số một: gìn giữ hình ảnh đẹp với người cư sĩ. Giúp tớ đi. Alo, gìn giữ hình ảnh đẹp của người xuất gia trong mắt người cư sĩ.

Rồi cái số hai. Số hai đó là gợi ý cho họ về cái giá trị tinh thần khả kính của người xuất gia. Đánh số hai: gợi ý cho họ về cái giá trị tinh thần khả kính của người xuất

gia. Các vì sao thấy rất là khó chịu khi mình cứ vệt lại bằng các bản dịch. Coi tôi chế độ cũng phạm gì cả bản dịch trong này, bởi vì cho nó sáng. Gợi ý cho họ về cái giá trị tinh thần. Có nghĩa là mình ngoài chuyện mình đã nói năng nhỏ nhẹ đi đứng tai nghe, bên nó còn có cả những thứ ra nó là phải làm sao cho họ nhìn thấy mà họ chấp tay. Mình mời chào mọi người, làm sao mình thấy đã là gay. Cái kiểu mình làm sao mình sẽ gửi cho họ cái gợi ý cho họ về những giá trị tinh thần khả kính của người xuất gia.

Rồi cái thứ ba nữa. Thứ ba đó là tạo điều kiện cho cái người cư sĩ sống buông bỏ. Cái số ba đó là tạo điều kiện cho người cư sĩ sống buông bỏ. Tuyệt đại đa số người đời lúc nào cũng ôm nắm cầm xết. Người thế gian là nắm cầm xết từ tình cảm cho đến vật chất, thói quen của mình nó từ tình cảm là cái tốt. Không nắm thì cái người xuất gia, cái bóng dáng người xuất gia phải là một cái hình ảnh khi gửi cho họ cái khả năng buông bỏ. Tạo điều kiện cho người cư sĩ, chứ không phải là cư xử. Thừa má nha, cư sĩ nha.

Rồi cái thứ tư. Thứ tư là tạo điều kiện cho người ta làm phước. Cái đó là tạo điều kiện cho người ta làm phước. Tạo điều kiện cho tâm bình phước. Nhớ nha.

Rồi cái thứ năm.

Người ta làm phước, cái đó là tạo điều kiện cho người ta làm phước, tạo điều kiện cho tâm bình phước, nhớ nha.

Rồi cái thứ năm là tạo điều kiện cho người ta trau dồi trí tuệ bằng những cái pháp khí mà mình tùy sức tạo ra. Tạo điều kiện cho người ta trau dồi trí tuệ thông qua những cái pháp khí mà mình tùy sức tạo ra. Đọc truyện, tạo ứng điều kiện cho người ta trau dồi trí tuệ thông qua những cái pháp khí mà mình tùy sức tạo ra, có nghĩa là mai đời tới bị phải tinh thông tin tức nguyên thâm bác học. Cũng có hai bắt gì các bác lắm, quần thư trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, cái mẹ tự nhiên tùy sức.

Dạ, là những hình ảnh của người xuất gia sẽ đẹp vô cùng nếu như mọi người cha luôn luôn tâm niệm năm điều này. Còn nếu vì một cái lợi ích cá nhân, hoặc là một cái sự buông xuôi trong cơ chế hạnh, một cái sự lãng quên trong cái nhíp tu để mà không hoàn tất mình cái này, thì chúng ta đã có lỗi với các bậc đạo trưởng người của mình nha.

Cho nên ở đây ngài dạy là cái hạnh này chỉ sẽ đem lại công đức, đem lại lợi lạc cho chúng sinh nếu mà người dân gian làm được năm cái điều này, nhớ nha. Nó năm nữa mới đây, thì là bây giờ đã là em không phải xuất gia. Không phải trải qua tới cư sĩ, mỗi người cư sĩ sống được cuộc đời này, bản thân họ sẽ là một đóng góp rất là lớn. Nếu như cái sự có mặt của họ ở một nơi chốn nào, tiếng nói của họ ở một nơi chốn nào đó, một hành động lớn nhỏ ở một nơi chốn nào đó, một suy nghĩ của họ ở một nơi chốn nào đó, mà có thể đem lại lẽ trên người khác, thì vô cùng đáng quý.

Chứ đừng có làm ơn nghĩ rằng, đừng ơ nghĩ rằng các bài kinh này dành cho người xuất gia không, bài kinh thánh mà mằm được chiết ra mà cả người cư sĩ của bạn. Nhớ làm thế nào mà cái hình ảnh của tôi, câu nói của tôi, chữ viết của tôi, đến cái nếp sinh hoạt của tôi, đem lại để cho những người, hay những nơi chốn mà tôi có mặt. Chỉ lúc mấy giờ, ý của tôi trên cuộc đời này là cả một sự đóng góp, thay vì chỉ là sự góp mặt thôi.

Khi mà chúng ta sống trên đời như là một sĩ động hấp, không chỉ là sự góp mặt, thì mai này chúng ta có chết, chúng ta ca sĩ, cái sự ra đi của chúng ta nó sẽ là sự mất mát, chứ không phải chỉ đơn giản là sự vắng mặt trong. Tôi muốn nghe kịp không? Khi mà ta sống như là một sự đóng góp chứ không phải là góp, thì mai này cái chết của ta sẽ là một sự mất mát cho đời, chứ không chỉ đơn giản là sự vắng mặt. Em biết nghe kịp không?

Tôi nói không biết là bao nhiêu lần, tôi nói có nhiều người sống lâu chỉ là đồ cũ, nhưng có người sống lâu thành đồ cổ. Nếu có phần bị người khác, cái này, không, sống lâu thành đồ cũ nó khác với sống lâu thành đồ cổ nha. Nhiều người cứ tưởng cổ

giống, nghe không, dám đâu. Cái bị nước, một cái chén mà đời như đời nhà Minh, nó học cái giá mua bạc triệu. Mà coi như cái chén mà mà mà về đời nay mới 53 tuổi đó, mẹ thì mình cho ý kiến cảnh sát bắt nha. Mấy chén nhà Minh, nhà Tống, từ đây giá mua vận chuyển với biển, đó là đồ cổ.

Có nhiều người sống càng lâu quá thì nó lại càng giá trị. Bởi vì càng lâu em nhé, mòn nghìn, người sống càng lâu chỉ là của nợ, vô cái cổ dân gian này sau nha.

Cho nên mình kêu là nó sao lắm, cái gì chứ không phải là vẫn giỡn đó, nghe lời, cái này xấu lắm.

Bây giờ đã là ba giờ đúng rồi, chúng bây giờ quay lưng đi. Bây giờ ngày mai còn về, các bạn cứ theo nó sâu dữ lắm bạn. Kim Tuyến sau đó xấu lắm. Chúc các vị một ngày vui, và ngày mai chúng ta còn mỗi ngày cuối nữa, rồi thì thứ tư chúng tôi không, không rảnh được. Rồi chúng.

Chúc các vị một ngày vui. Ngày mai chúng ta còn mỗi ngày cuối nữa, rồi thứ tư chúng tôi không rảnh được. Đến ngày chủ nhật chúng ta lại tiếp tục gặp nhau. Ok, chúc các bạn một ngày vui vẻ.